

tiv Vej, kan jeg ikke forstaa, hidtil er det altid stet gennem Lovgivningsmagten, og jeg synes, det er naturligt, at det ogsaa i Fremtiden sker paa saedvanlig Maade, gennem Lovgivningsmagten.

Justitsministeren (Nellemann):

Mig har det altid forekommet at være den mest orkesløse Ting af Verden, naar der i en Forsamling, som f. Eks. i denne eller i det andet Ting, træder et Medlem op, som siger, at Renten er 4 pCt., og et andet Medlem, som siger, at den kun er 3½ pCt. Det er efter min Mening et Spørgsmaal, som kun Erfaringen kan besvare. Renten bliver ikke anderledes, fordi den ene siger dit og den anden dat, men det er et Spørgsmaal, som kun Erfaringen og Tingenes Gang kan besvare.

Det. Hansen: Det er jeg fuldstændig enig med den højtærede Justitsminister i, men derfor kan jo den højtærede Minister og vi andre godt have Lov til at have et Støn over den Erfaring, vi have gjort med Hensyn til, om Renten i Øjeblikket maa siges at være den ene eller den anden. Jeg vil ikke sige, at mit Støn absolut er det rigtige, at Renten i Øjeblikket er 4 pCt. og ikke 3½ pCt. for Udlaan mod Sikkerhed i fast Ejendom, men i mit første Foredrag sagde jeg ogsaa kun, at det er muligt, den er i Færd med at gaa ned der under. Derimod er jeg ganske enig med den højtærede Justitsminister i, at det kan ikke nytte ved Lov at bestemme, at Renten skal være det eller det, thi det retter man sig ikke efter. Det tillod jeg mig at sige før, og naar det ærede Medlem for 7de Kredts (Madsen-Mygdal) mente at kunne dokumentere, at Renten virkelig var betydelig under 4 pCt. ved at henvise til Avertissementer fra Sparekasser og Banker om, hvilken Rente de give af Kapitaler, saa forveksler det ærede Medlem Renten af faste Laan med Renten af korte Indlaan, Indlaan med Opfigelsesfrist paa 8—14 Dage. Det følger af sig selv, at ingen kan forpligte sig til at betale samme Rente af Kapitaler, som han maa staa til Stede med kort Barsel, som naar der er Tale om længere Barsel. Det, der maa være Standard, det afgørende, er, hvad Renten for Tiden er af Laan mod god solid Sikkerhed, navnlig mod 1ste Prioriteter i fast Ejendom, med en passende Opfigelsesfrist, maasse en lang Tids Opfigelsesfrist. Er den 4 pCt. eller er den nede der under? Jeg mener da, at hvis den højtærede Justitsminister og Overformynderiet komme til det Resultat, at den er gaaet noget ned der under, vil det vistnok være rigtig Politik af

Overformynderiet i Tide at lempe sig efter Forholdene, for ikke at komme i den Forlegenhed at faa saa mange Opfigelser, at det maasse i en enkelt Termin kan faa dem i et Omfang af maasse et halvt Hundrede Millioner, som det da bliver vanskeligt at anbringe.

Madsen-Mygdal:

Det ærede Medlem, som nys talte, svæver i en Misforstaaelse, naar han mener, at de Erfaringer, som jeg har gjort med Hensyn til Sparekasser rundt om i Landet, angaa korte Laan. Nej, de angaa netop Laan med længere Opfigelse. Renten er netop for en hel Mængde Sparekassers Vedkommende nedsat for Laan med længere Opfigelse. Jeg kan for øvrigt være enig med det ærede Medlem, naar han siger, at det kan ikke nytte noget ved Lov at bestemme, hvorledes den virkelige Rente skal være. I den Henseende kunne vi hverken gøre fra eller til ved Lov; vi kunne ikke bestemme, at Renten, Prisen paa Penge, skal være den og den, lige saa lidt som vi kunne bestemme ved Lov, at Prisen paa andre Varer skal være den og den. Vi kunne derimod bidrage meget til, at Prisen paa Pengene gaar nedad, og det mener jeg, der er en meget stærk Opfordring til at komme ind paa, og gøre, hvad vi formaa i den Henseende. Jeg skal ikke komme ind paa at begrunde dette nærmere, det mener jeg er overflødig, da vi have talt derom tidligere, men jeg mener, vi kunne i en meget væsentlig Grad bidrage til at trykke Renten nedad gennem saadanne Foranstaltninger, som jeg har paapeget. Vi kunne i Tighed med andre Bestyrelser for Pengeinstitutter nedsatte Renten for de Stiftelser og de Institutioner, som Lovgivningsmagten raader over, fra 4 til 3½ pCt.

Justitsministeren (Nellemann):

Til den sidste Betragtning vil jeg blot tillade mig at anføre, at det kan man naturligvis gøre, men det vilde formentlig være en Uretfærdighed, thi det er ikke Statens Penge, man disponerer over, men andre Folks Penge, oven i Købet umyndiges Midler, og det forekommer mig ikke, at der er mindre Grund til at drage Omsorg for umyndige end for Folk i Almindelighed, og det saa meget mere, som jeg skal tillade mig at henvende Opmærksomheden paa hvad jeg i det andet Ting omtalte, at den største Del af de umyndige, som have Penge indestaaende i Overformynderiets Masse, ere, hvad man kalder Smaafolk. De 90 pCt. af de i Overformynderiets Masse indestaaende Penge falde nemlig paa Kapitaler paa 5,000 Kr. og derunder. De Herrer ville altsaa se, at